

http://riki1.eu/Co_je_to_cas.htm

Čo je to čas ?

december 19, 2015

Keď som bol mladík, myslel som si, že čas je len ľudský výmysel a v podstate vôbec neexistuje. Deje okolo nás iba voľne plynú. Ľudia ale potrebujú tieto deje v čase popisovať (aby napríklad vedeli koľko im bude trvať uvarenie zemiakov) a tak si vymysleli čas.

Rovnako si to mysleli aj fyzici až do roku 1887, keď páni Michelson a Morley vymysleli experiment, ktorého výsledok bol úplne iný ako očakávali. Vtedy fyzici zistili, že s časom niečo nie je v poriadku (dokonca ani s rozmerom). Pán Lorentz sa potom ešte snažil napasovať matematiku na výsledok experimentu (Lorentzove transformácie) ale ani sám tomu veľmi neveril, že je to tak správne.

Pán Maxwell vo svojich rovniciach už v roku 1862 mal podstatu času uvedenú, ale neodhalil to, v podstate ešte ani nemohol, lebo stavba a fungovanie atómov ešte nebola známa.

V roku 1905 pán Poincaré vyjadril matematickú podstatu relativity pomocou Maxwellových rovníc v invariantnom tvare.

So skutočným vysvetlením záhady času prišiel ale až pán Einstein v roku 1905, ktorý objavil podstatu fyziky a sveta okolo nás. Dokázal totiž, že ak chceme popisovať deje okolo nás fyzikálne, takže veríme v to, že fyzika existuje a platí rovnako pre všetkých, tak musíme prijať fakt, že všetko okolo nás, čo sa týka času (aj rozmeru) je relatívne.

Matematický popis jeho objavu potom samozrejme súhlasil s Lorentzovými transformáciami, keďže aj tie popisovali matematicky správne výsledok experimentu.

Tak čo je to vlastne ten čas ?

V spojitosti s časom a Einsteinovou špeciálnou teóriou relativity, je stále spomínané svetlo a jeho rýchlosť ktorú označujeme písmenom "c" (je to približne 300 000 km/sekundu). Je to dosť zavádzajúce, veď prečo by s tým malo mať svetlo niečo spoločné ?

Svetlo je s týmto spojené z historického dôvodu, totiž v dobách okolo roku 1905 ešte nebolo jasné čo to svetlo je, ale Einstein to už tušil.

Svetlo je totiž iba podmnožinou elektromagnetického žiarenia. Pozostáva z častíc, fotónov a fotóny určitej frekvencie dokážeme vnímať zrakom a tak tieto voláme svetlo, je to viditeľná časť spektra elektromagnetického žiarenia. Tieto fotóny ale nie sú dobré iba na "svietenie", ale majú podstatne fundamentálnejšiu funkciu.

Ak chceme hovoriť ešte obecnnejšie o podstate času, tak by sme mali ešte aj pojem fotónov nahradiť obecnnejším pojmom interakčná častica.

Pokiaľ sa má niečo udiať, je to vždy interakcia medzi atomárnymi časticami a táto interakcia je sprostredkovaná interakčnými časticami.

Interakčné častice sú zvláštne a výnimočné hlavne tým, že sa šíria voči všetkému už spomínanou

konštantnou rýchlosťou "c". Ináč jednoducho nedokážu existovať. Pokiaľ sa šíria rýchlosťou "c" (boli emitované atomárnou časticou) voči všetkému tak existujú, pokiaľ sa nešíria rýchlosťou "c", neexistujú (boli pohltené nejakou atomárnou časticou)

Emitovanie a pohltenie interakčnej častice je "tik-tak" najelementárnejších "hodín" konkrétnej udalosti, deja, hmotného objektu.

A keďže sa interakčná častica pohybuje medzi dvomi atomárnymi časticami (medzi emitovaním a pohltením) vždy rýchlosťou "c" voči všetkému, každému pozorovateľovi, tak ten elementárny "tik-tak" je pre každého pozorovateľa iný, napríklad pohybujúce sa hodiny tikajú inou rýchlosťou pre rôznych pozorovateľov. Hodiny „ve své soustavě“ tikajú stejným tempem, kdekoliv, tempem >jejich< nastavení. Ale hodnotíme-li tempo tikání těchto hodin – jakožto pozorovatel v jiné soustavě než jsou ty hodiny – pak jsme my základním pozorovatelem, což znamená, že my jsme se pasovali „do klidu“ (nepohybu) a v naší soustavě „v klidu“ se pohybují hodiny >tam někde v časoprostoru<. Pak (!) my pozorujeme hodiny (pohybující se hodiny) a jejich „tik-tak“, tj. pozorujeme = snímáme do naší pozorovatelných jejich intervalů tiků, který bude vždy jiný podle toho jakou rychlostí se hodiny od nás vzdalují (nebo přibližují). Pak vyhodnocujeme změny intervalů časových i délkových jako „dilatace času“ a „kontrakce intervalů délkových“, čili v y h o d n o c u j e m e v naší „stojaté“ soustavě, tj. snímáme do naší soustavy intervaly pohybu těch hodin, tedy intervaly časové i délkové. Soustava materiálních hodin se vůči naší soustavě pootáčí (při pohybu) a tím pádem „snímáme“ do naší soustavy pozorovatele změny velikostí intervalů – délkových = kontrakce a časových = dilatace.

Čím rychlejší sa pohybujú voči mne tie hodiny, tým pre mňa tikajú pomalšie. O.K. ..pričomž výrok je správny pri zdôraznení slovíčka „pre mňa“. Hodiny „pre seba“ netikajú pomalšie, pouze „pre mňa“ pouze já pozorují = snímám informace, že hodiny tikajú pomalšie. (ale sami hodiny „u sebe ve své soustavě“ netikajú pomaleji. Ale tie isté hodiny v tom istom okamžiku tikajú pre niekoho iného možno ešte pomalšie alebo možno rýchlejšie. Preto tomu hovoríme relativita. ? (alebo tomu môžeme hovoriť „pootáčení soustav“, vyjde to nastejno) Ako som už spomínal, všetko to spôsobuje ten takmer nepredstaviteľný, experimentami dokázaný fakt, že interakčná častica sa pohybuje voči každému vždy konštantnou rýchlosťou "c". rychlost „c“ není nic jiného než důkaz toho, že my, lidé, jsme si zvolili jiné intervaly „za jednotku“ než sám vesmír. My jsme si zvolili „sekundu“ jako nějaký interval v naší vesmírné pozici ke Slunci, k Měsíci, 24hodinový interval otáčení Země k vlastní ose, atd. atd. Interval je zvolený !! Podobně jsme si zvolili délkový interval „jeden metr“ podle velikosti Země. Po volbě !!! sekundy a metru jsme zjistili velikost rychlosti světla. Vyšla nám $2,9979246 \cdot 10^8 \text{ m} / 10^0 \text{ sec}$. Je každému jasné, že výsledek je „ovlivněn“ lidskou volbou intervalů. Vesmír sám by volil : $c = 1 \text{ délkový interval} / 1 \text{ časový interval}$. Čili $c = 1/1$. Víme-pozorujeme, že na periférii vesmíru, na periférii pozorovatelného vesmíru se vesmír „rozpíná“ rychlostí světla, tedy $c = 1/1$. Takže se vlastně podle „těchto intervalových jednotek na Periferii nerozpíná, ale „dovnitř“ pozorovatelného vesmíru „se smršťovává“ ...dovnitř od periferie všechno hmotné má menší rychlost než rychlost světla, čiže $v < c = 1/1$ Tedy $a/1 = 1/b = v < c = 1/1$..., tedy číslo a-klesá od jedné k nule ; číslo b-rosté od jedné k nekonečnu.

Najlepšie to pochopíte tak, ak si nakreslite na ruku dve atomárne častice, a medzi nimi budú "behať tam a späť" interakčné častice (to bude ten tik-tak) a budete sa voči svojmu kamarátovi pohybovať a musíte si uvedomiť ten fakt, že tie interakčné častice sa voči vám aj vášmu kamarátovi pohybujú konštantne rýchlosťou "c". $c = 1/1$ Potom zistíte, že "tik-tak" nie je pre vás oboch rovnaký.

Takže plynutie času (presnejšie sa musí říkat tempo plynutí času, tedy porovnávání toku intervalů časových s etalonovým měřítkem toku časových intervalů) nie je nič absolútne, od ničoho nezávislé, nereálne, ale práve naopak je úplne a reálne závislé od relatívneho pohybu a presne to je aj podstata

času. Ne, není. Čas je fyzikální veličina (vesmírotravná, nezadatelná, je artefaktem) a „tok času“ čiže plynutí času je jen pozorování tempa putování intervalů časových. A ještě přesněji : tempo plynutí času je tempem „ukrajování“ intervalů (pozorovatelem) který se po časové dimenzi posouvá-pohybuje. Sám čas neběží, ani sám čas „nerobí intervaly, je to veličina mající tři dimenze. My-pozorovatel (a kterékoliv jiné těleso ve vesmíru) se po dimenzi časové posouváme a tím my ukrajujeme časové intervaly a tím vnímáme tok-plynutí času. Proto foton nevnímá plynutí času, on „stojí“ v časoprostoru, který má „pro něj“ $c = 1/1 \dots$; foton ať se koukne jakýmkoliv směrem, tak nepozoruje že se Vesmír rozpíná a nepozoruje že stárne.

Čas plynie takou rýchlosťou pro čas se nehodí slovíčko „rychlost“. V novodobé fyzice se považuje pojem „rychlost“ za změnu pohybu tedy „dráha za čas“, pro čas je vhodnější používat tempo plynutí času akou dokáže prebiehať interakcia medzi atomárnymi časticami, ktorá je sprostredkovaná interakčnými časticami.

Hovoriť o tom, že akou konkrétnou (absolútnou) rýchlosťou plynie čas mne, nemá žiadny zmysel. Smysl by ti dávalo, kdyby si pochopil, že časoprostor Vesmíru se rozpíná rychlostí světla, tedy že se rozpíná jako $c = 1/1$ a vše co se pohybuje $v < c$ to je hmotné a právě tato hmota vnímá tok-plynutí času „jistým“ tempem než „c“.... Zmysel má len hovoriť o tom, že koľkokrát rýchlejšie alebo pomalšie plynie čas mne ako niekomu inému. To je relativita !

Čo sa týka interakčných častíc, tak okrem reálnych fotónov sú to ešte aj virtuálne fotóny, hypotetické gluóny a ešte hypotetickejšie gravitóny. Všetky spôsobujú svoju vlastnú interakciu a tieto interakcie dokopy vytvárajú všetky deje okolo nás. Ich konštantná rýchlosť voči všetkému, ano, „c“ je konštantní rychlost fotonů $c = 1/1$ vůči všemu co má větší hmotnost než foton... je vysvetlením pojmu ČAS, ako reálnej veci. Konštantní „rychlost“ fotonů **není** vysvětlením POJMU ČAS. Přemýšlejte, Richarde. JN, 03.08.2016

riki1

<http://riki1.eu/uvahy.htm>

*Život je choroba, nákaza, vírus vesmíru,
alebo možno práve zmysel vesmíru.*

Život je necíleným „výrobkom“ zákona střídání symetrií s asymetriemi (možná k výrobě života je zapotřebí ještě i jiného zákona, ..to nevím...spíš se mi zdá, že ten jeden zákon na to stačí) pro a při užití artefaktů jako jsou dvě veličiny a jejich tři dimenze. JN.

Přídavek :

Ako sa svetlo dokáže šíriť rovnakou rýchlosťou voči každému, alebo keď budúcnosť ovplyvňuje minulosť.

08, 2016

február

Ak obchodujete na burze napríklad s kurzom EUR/USD, tak je vám jedno, či kurz stúpa alebo

klesá, hlavne musíte vedieť ako sa bude v budúcnosti chovať. Pokiaľ viete, že bude stúpať (býčí trend), tak nakúpite, chvíľu počkáte a keď dostatočne stúpne, predáte a máte zisk. Pokiaľ viete, že bude klesať (medvedí trend) tak najprv predáte (aj keď nemáte nakúpené), chvíľu počkáte a keď dostatočne klesne, tak nakúpite a máte rovnako zisk ako v prvom prípade. Tento druhý prípad vyzerá byť úplne proti zdravému rozumu, ale nie je.

Niečím podobným sa budeme zaoberať v tomto článku, ale hlavným aktérom nebudú peniaze, ale fotóny, teda častice, ktoré tvoria napríklad svetlo, ale aj celé spektrum elektromagnetického žiarenia.

Fotóny, keďže majú nulovú pokojovú hmotnosť, nemôžu existovať v klude **môžu existovať v klidu a to ve své vlastní soustavě. A bude-li pozorovatel také v soustavě toho fotonu, pak oba tj. foton i pozorovatel budou ve vzájemném klidu...jinak lapidárně řečeno, pokud pozorovatel poletí stejnou rychlostí jako foton vzájemně se nebudou pohybovat a vzájemně budou v klidu.. Z takové úvahy plyne, že foton je „v pohybu“ jen vůči jinému předmětu, který má pomalejší rychlost, čili rychlost „v“.** A pomalejší rychlost má předmět s nenulovou klidovou hmotností ; vyjádřeno jednoduchou matematikou : **$m \cdot v = m_0 \cdot c$** ; mimochodem : foton má rychlost „c“ jen ve vakuu, v jiném prostředí může mít rychlost menší (např. prolétá-li sklem) . (ani relativnom), dokážu sa len pohybovať a aj to len konštantnou rýchlosťou voči všetkému, ktorú označujeme písmenom "c" (je približne 300 000 km/sek). **To co tu píšete, napsalo už 1 000000 lidí před Vámi za dobu 90 let. Napište něco co je z Vaší hlavy.**

Ten pohyb fotónov, konštantnou rýchlosťou voči všetkému, je jedna z najväčších záhad nášho sveta a vesmíru. **Záhada to je, ale už jsem Vám napsal moje vysvětlení : Na periferii vesmíru, tedy na periferii pozorovatelnosti vesmíru, se prý (říkají to fyzikové, kosmologové) ona kuloplocha pohybuje od nás rychlostí světla. Proto, to co je za kuloplochou, nepozorujeme, neboť tam se hvězdy a jiné objekty pohybují rychleji než světlo, světlo tam odtud k nám nemůže doletět. Viz přednáška Kuhánka. Pokud to tak je, že se Vesmír rozpíná na >horizontu pozorovatelnosti< rychlostí světla, pak foton na takovém místě „stojí“, a všechny fotony „uvnitř Vesmíru“ také stojí vůči tomu „horizontu rozpínání“ a vůči sobě také samozřejmě. To vede k závěru, že když uděláte pro celý vesmír „stop-stav“, pak fotony letí všude všesměrně (dolů nahoru, od sebe k sobě, zprava doleva...atd.) a přesto v z á j e m n ě k sobě „stojí“. Že letí může pozorovat jen ten co letí pomaleji. To vede jen k jednomu závěru : že se vesmír „do středu“ (do středu od horizontu dohlednosti) smršťuje. Respektive smršťování časoprostoru není nic jiného než jeho „křivení“. A křivení je realizace „kroucení-zakrucování-pokřivování“ časoprostoru, tedy od malé křivosti čp (gravitace) až po bizarní křivost jakou je „vřící vakuum“ čili „pěna časoprostorová“. V různě křivém časoprostoru „plavou“ jiné křivé stavy časoprostoru jako např. ballíčky časoprostorové které „se projevují“ jakožto elementární částice → fotony, neutrina, kvarky, elektrony, neutrony, protony → to jsou vlnobalíčky-vlnoklubíčka z různých počtů dimenzí a „plavou“ v časoprostoru s jiným zakřivením. Totéž je s galaxiemi → jsou to shluky-konglomeráty různě křivých zhuštěnin časoprostorových. A protože doktrína zní, že každý křivý stav čp je hmotný (částice nebo pole) pak dává smysl,**

že galaxie a v nich hvězdy, prach, to vše jsou „shluky“ tj. geometrickými rovnicemi řízené shluky-konglomeráty v y r o b e n é z dimenzí Času a Délky, tj. z 3+3D časoprostoru.

Znova řečeno : od „horizontu pozorovatelnosti“ se vesmír „dovnitř“ křiví, zmačkává, zmuchlává, do bud' plochých křivostí ale i také do lokálních menších vyšších křivostí a až na úrovni planckových škál je bizarně křivý jakožto pěna čp. Pěna je lineární útvar, to je ta „kvantová fyzika“. Gravitace je nelineární, je to parabolická křivost. Spojení těchto „dvou fyzik“ může být jen pomocí zákona o střídání symetrií s asymetriemi. Čili v nějaké m e t a f o r i c k é představě to střídání symetrií s asymetriemi já prezentuji jakožto „princip horkého bramboru“. http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/h/h_082.jpg ; http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/g/g_073.doc

Fyzici to oficiálně neradi priznávají a radšej tvrdia, že ich to nezaujima, hlavne že to tak je a môžu s tým počítať. Já zas ti vysvětluji, že „konstantní rychlost „c“ je jevem „nekřivosti“ čp, tedy kdy vládne $c = 1/1 \dots$, pak vše jiné, vše ostatní je hmotné (nějakým klubíčkem-vlnoshlukem z dimenzí) a pohybuje se to v křivém časoprostoru a proto „pomaleji“ než „c“. Dokonce je možné, že vše ve vesmíru, tj. s nulovou klidovou hmotností i nenulovou klidovou hmotností se pohybuje rychlostí „c“ (dle pozorovatele) ale pozorovatel (který sám neví jakou rychlostí se pohybuje vůči všem objektům ve vesmíru, pozoruje „v“ rychlost objektu proto, že „informace je pokrivená“ že daleký kvasar má pootočenou svou vlastní soustavu vůči naší soustavě pozorovatele a tím pádem pozorovatel dostává informaci o rychlosti v pootočeném stavu tedy „pozoruje“ rychlost jako „v“ ikdyž objekt sám u sebe má rychlost „c“. (Richarde, možná to vysvětluji špatně, ale podstata –dobře podaná –bude správná)

Vysvětlím to aj pre tých, ktorí o tom počujú teraz prvý krát. Keď stojíte na mieste so svojim mobilom, tak signál z vysieláča (tvoria ho tiež fotóny, iba v tomto prípade neviditeľné) k Vám prichádza práve rýchlosťou "c". Na každé hvězdě v celém vesmíru když stojí na té hvězdě pozorovatel, tak pozoruje „foton“ že má rychlost „c“ i kdyby se každá hvězda sama pohybovala vždy jinou rychlostí Úplná pravda by to bola len vo vákuu, O.K. ale to teraz zanedbáme. Ak začnete utekať k vysieláču, tak tie fotóny z vysieláča nebudú na Vás "narážať" väčšou rýchlosťou a dokonca ani keď budete utekať preč od vysieláča, (*) (zde podám svůj názor zvlášť, jindy, jinde ; ano, je to hodně složité téma) nebudú na Vás narážať menšou rýchlosťou, ale stále to bude rýchlosťou "c". Môžete sa aj roztrhať, aj tak to bude vždy len rýchlosťou "c". Je to už preverené množstvom fyzikálnych pokusov.

Môžete byť dokonca aj dvaja (alebo viacerí) a stále to bude platiť. Ak aj v tom istom momente, jeden z vás bude utekať a druhý bude stáť, tie fotóny k vám obom budú prichádzať aj z toho istého vysieláča stále rovnakou rýchlosťou "c".

Akoby tie fotóny vedeli, už pred vyžiarením (opustením vysieláča) kam dopadnú (budú pohltené) a tak si vypočítali tú správnu svoju rýchlosť, aby stále vyšla na "c". Ale ako to môžu vedieť ?

Aby sme to pochopili, najprv si musíme ešte niečo o fotóne povedať. Fotón je veľmi elementárna častica. Je až tak elementárna, že ak ho niekto uvidí (alebo niečo zaregistruje), tak už ho nemôže uvidieť nikto iný, je navždy stratený, pohltený, napríklad nejakou časticou ľudského oka. Vy nemôžete uvidieť fotón, že niekam letí, bez toho, aby ste ho nezničili. Nemôžete uvidieť fotón, ktorý letí do oka niekoho iného. Dvaja nemôžete uvidieť ten istý fotón.

Takže neexistuje žiadna možnosť, presvedčiť sa o tom, že ten fotón, čo dorazil rýchlosťou "c"

do môjho oka, by bol dorazil rovnakou rýchlosťou "c" aj do oka niekoho iného. Presvedčiť sa môžeme len o tom, že fotóny z hocikákeho zdroja (nech sa ten zdroj akokoľvek pohybuje) dorážajú do hocikoho oka (nech sa ten hocikto akokoľvek pohybuje) vždy rýchlosťou "c". Ale nikdy nejde o ten istý fotón.

Svetlo sa síce šíri voči všetkému rýchlosťou "c" , ale pre konkrétny už detekovaný fotón to neplatí. Ten fotón sa rýchlosťou "c" šíri len proti tomu jedinému detektoru, ktorý ho už detekoval. O rýchlosti tohoto konkrétneho fotónu voči ostatným rôzne sa pohybujúcim detektorom nič nemôžeme vedieť. (*) Stále premýšľám, jak vysvětlit myšlenku, že se jedná o „vzájemné pootočení a pootáčení soustav emitovaného fotonu a soustavy pozorovatele“. (což koresponduje se „současnou“ malou křivostí velkorozměrového Vesmíru. Postupně podám výklad (až se soustředím, což už mi dělám moc velké problémy)

Takže ak každý fotón dopredu vie, kam dorazí, môže si nastaviť svoju rýchlosť tak, aby výsledok bol vždy "c". Čiže ak najprv fotón dorazí na miesto určenia a až potom bude vyžiarený zo zdroja, tak to môže fungovať. Takže najprv by mala nastať budúcnosť a až potom minulosť. Najprv by mal nastať následok a až potom príčina.

Vieme dobre, že to tak nie je, hovorí nám to každodenná skúsenosť. Ako by sa to teda dalo vyriešiť ?

Riešenie je také, k akému dochádza aj stále viac fyzikov, z rôznych iných pohľadov, teda že čas je ilúzia, ? špatně je obojí a) čas není iluze a b) k takovému závěru se nekloví více a více fyziků ktorú nám vytvárajú fotóny (a aj ostatné interakčné častice, gluóny, gravitóny). Vo vesmíre sa všetko nesmysl deje na raz, už sa všetko udialo, už je všetko určené, interakčné častice (napríklad fotón) nám ale vytvárajú ilúziu plynutia času. Já nesouhlasím s takovým názorem.

Ja osobne som nechcel k takémuto riešeniu dospieť, nepáči sa mi , ale už to nie je prvý krát, čo sa mi to stalo, je si to možné prečítať v ostatných mojich článkoch .

Chcel som len pochopiť, ne, nechtěl si pochopit ! Kdyby si chtěl pochopit, tak bys vzal do přemítání více názorů. Ty si vzal jen ty názory, které „tobě“ vyhovují a jen „tobě“ jsou sympatické. ako to tie fotóny robia, že sa šíria voči každému rovnakou rýchlosťou. Fotony se vůbec nešíří, ty „stojí“ ve „stojatém“ tedy nekřivém nerozpínajícím se a nestárnoucím, nekonečně plochém časoprostoru, jakožto fundamentálním rastru (při $c = 1/1 \dots$ alebo $c^3 = 1^3 / 1^3$ čili $c = 1 \text{ metr}^* / 1 \text{ sekunda}^*$), v němž...., v němž...v němž dochází ke křivení dimenzí veličin a tím pádem k nekonečnému počtu „křivých stavů“ které v tom plochém 3+3D rastru „plavou“ jsou v něm ponořeny, a tedy „původní nekřivý časoprostor“ se ve Velkém Třesku začal „hroutit“ pomocí křivění dimenzí, což vede jednak k realizaci hmotných elementů a polí a jednak – z pohledu vnějšího – k nikoliv rozpínání, ale zcvrkávání čp pomocí výroby křivých lokálních stavů čp v tom nekonečně plochém čp, ať už se jedná o gravitaci, jakožto nejplošší z možností křivých a jakožto „vřící vakuum, penu čp“ jakožto stav v němž „vyskakují virtuální částice“ , vyskakují z „antisvěta“ které je tu kolem všude. Pouze „hranice“ mezi „světem a antisvětem“ je nejmarkantnější na Planckových škálách kde ta hranice je „pro“ elementární částice n a p r o s t o v sousedství a částice „zasahují“ do antisvěta a...a antičástice odtamtad zasahují do světa přes onu „hranici“. V makrosvětě jsou částice, tedy spíš „konglomeráty částic (atomy až molekuly) od této hranice velmi „vzdálené“. Proto je gravitace neslučitelná s kvantovou mechanikou neboť obě jsou na extrémních křivostech tedy kdy gravitace je „viditelně“ nelineární, kdežto kvantová

mechanika je lineární neboť „kvantové pole“ je tak husté „pixelům“ 010101010101, či mezer, bod, mezer, bod, mezer, bod, mezer, bod, mezer, bod, mezer, bod, že matematickým popisem toho musí být symetrie, čili rovnice.

Takže tomuto ani radšej neverte, ani ja nebudem !

riki1

Přídavek je z 06.08.2016